

έν περιπτώσει τῆς ἐπελεύσεως τοῦ δυστυχήματος τούτου.

Ἐν τῷ ζωολογικῷ κήπῳ τῆς Κολωνίας παρέστη ἄπειρον πλῆθος εἰς θέαμα ὁμοίων πρὸς τὰ τῶν ῥωμαίων αὐτοκρατόρων, οἵτινες πολλάκις ἀπείρων χρημάτων δὲν ἐφείδοντο ὅπως παραστήσιν εἰς τοιαῦτα θεάματα.

Πρόκειται περὶ ἀρκτομαχίας. Δύο λευκαὶ ἄρκτοι τῆς παγωμένης θαλάσσης ἀντεπάλασαν μανιωδῶς ἐν τῷ δι' αὐτὰς ὀρισμένῳ λάκκῳ καὶ ἡ ἑτέρα μετὰ σφοδρὸν ἀγῶνα ἐπέσε νεκρά. Αἱ ἄρκτοι αὗται πρὸ πενταετίας μετενεχθεῖσαι ἐκ Σπιτσβέργης περιεκλείσθησαν ἐντὸς τετραγωνικῶν λάκκων, περιτετοιχισμένων διὰ λίθων λαξευτῶν ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ἔκειντο δύο λεκάναι πλήρεις πάντοτε πηγαιῶν ὕδατος.

Τὰ σαρκοφάγα ταῦτα ἡσύχως μέχρι ἐσχάτως διάγοντα τελευταίως περιήλθον εἰς σφοδρὰν ἐρίδα. Ἡ θήλεια καταφυγούσα εἰς τὴν κορυφὴν ὑψώματος ὀπισθεν τῆς λεκάνης διέφυγε τὴν ὀργὴν τῆς ἀρρενος, καὶ διετέλεσεν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ὀπισθεν αὐτῆς συνεσπειρωμένη, μέχρι οὗ ὑπὸ τῆς πείνης κατατρυχομένη ἀπεφάσισε νὰ καταβῇ ἀπὸ τοῦ βράχου. Ἀλλ' ἄμα ὡς εἶδεν αὐτὴν πλησιάζουσιν ἡ ἀρρην, ἐξέβαλε φοβερὸν γρυλλισμόν μετὰ τρυγμοῦ τῶν ὀδόντων, εἴτα ἡ μανιωδὴς γενομένη ἐπέπεσε κατ' αὐτῆς, ἦν καὶ ἤρξατο κατασπαράττουσα διὰ τῶν ὀνύχων.

Σφοδρότατη πάλη ἐκολούθησε τότε καθ' ἣν ἡ θήλεια μὴ δυνηθεῖσα περιπλεῖον ν' ἀντιστῇ κατεβλήθη. Προσεκλήθη ποτὲ τὸ προσωπικόν τοῦ ζωολογικοῦ κήπου ὅπερ ἔσπευσε παραχρῆμα ὀπισθεν διὰ σιδηρῶν ῥάβδων, ἀλλ' ἀδύνατος ἀπέβη ὁ διαχωρισμὸς τῶν παλαιόντων θηρίων. Εἶναι γνωστὸν ὅτι αἱ λευκαὶ ἄρκτοι τῆς παγωμένης θαλάσσης, ἀλκιμώταται φύσει ἔχουσι τὰ ὀστέα τῆς κεφαλῆς σκληρότατα ἢ αἱ χερσαῖαι· ὡς ἐκ τούτου οὐδὲ κἂν ἐκάλισθη ἡ ἀρρην ἄρκτος διὰ κτυπημάτων, δι' ὧν ἠδύνατο νὰ φονευθῇ βούς. Τέλος καταβαλοῦσα τὴν θήλειαν ἐξέβαλε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ κατεσπάραξεν αὐτὴν οὕτως εἰπεῖν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ἀκολούθως σύρασα αὐτὴν εἰς τὴν λεκάνην. ἐκράτησεν ἐντὸς τοῦ ὕδατος μέχρι οὗ ἐβεβαιώθη ὅτι οὐδὲν σημεῖον ζωῆς παρείχεν. Ἀκολούθως ἔσυρεν αὐτὴν εἰς τὸν λάκκον. Τέλος μετὰ διάστημα μιᾶς ὥρας καταβλήθη καὶ αὐτὴ ὑπὸ τοῦ ἀγῶνος καὶ τῶν δηγμάτων, κατεκλήθη ἐν τῇ κοίτῃ αὐτῆς, ἦν φύλακες ἔκλεισαν καταβιδάσαντες ἀμέσως τὰς σιδηρὰς κιγκλίδας. Τοῦ

φονευθέντος ζώου ἐξετασθέντος, εὗρεθσαν ἀκριβῶς αἱ διὰ τῶν ὀδόντων προξενηθεῖσαι πληγαί.

Αἱ σάρκες τῆς ἀρκτοῦ ἐπιπτον ὡς ῥάκη ὁ δὲ τράχηλος καὶ αὐτὴ ἡ κεφαλὴ εἶχον κατὰ γράμμα συντριβῇ· αἱ δὲ ἐπὶ τοῦ λοιποῦ σώματος ἐπενεχθεῖσαι πληγαὶ συνεποιοῦντο περὶ τὰς 100. Ἀξίον σημειώσεως, ὅτι κατὰ τὴν ἀρκτομαχίαν ταύτην ὁ ἐλάχιστος δὲν ἠκούσθη γρυλλισμός, οὐδὲ ὁ παράδοξος ἐκείνος τῶν μελαινῶν ἀρκτῶν βρυχηθμός.

Ἡ α' Ἀβεδάπερ· ἀρμενικὴ ἐφημερίς τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 34 φύλλῳ αὐτῆς διηγεῖται τὸ ἐξῆς χαρακτηριστικώτατον, μετὰφρασιν τοῦ ὁποίου δημοσιεύει ἡ α' Ἰωνία:

«Κατ' αὐτὰς χωρικοὺς τινος ἔκλεψαν τὴν ἀγελάδα, ἥς ὁ μὲσχος ἀπέμεινε παρ' αὐτῶν. Εὐτυχῶς τὸν κλέπτην δὲν ἐβράδυνε ν' ἀνακαλύψῃ ὁ χωρικός, ἔχων πρὸς τοῦτο καὶ χριστιανοὺς μάρτυρας, τοὺς ὁποίους ὁμῶς παρουσιάσας δὲν ἠθέλησε ν' ἀκούσῃ ὁ δικαστής, διότι δὲν ἦσαν Μουσουλμάνοι.

Ὁ χωρικός ἐφαίνετο ἀπληπισμένος· αἰφνης, στρέφων πρὸς τὸν δικαστὴν, ἱερολογιῶντα, τῷ λέγει, δὲν εἶναι δίκαιον νὰ χάσω τὴν ἀγελάδα μου, διότι δὲν ὑπάρχουσιν μάρτυρες.

— Τί νὰ σοὺ κάμω; οἱ χριστιανοὶ δὲν πρᾶνονται.

— Πολὺ καλὰ, ἐσυλλογίσθην ἄλλο τι νὰ φέρω τὸν μὲσχον καὶ νὰ τὸν ἀφῆσωμεν πλησίον τῆς ἀγελάδος· ἂν δὲ ἡ ἀγελάς τὸν ἀφῆσῃ νὰ θηλάσῃ θὰ ἦνε ἀπόδειξις ὅτι εἶνε τέκνον τῆς, ἐπομένως καὶ ἡ ἀγελάς ἰδική μου.

— Ἐξάριετα! εἶπεν ὁ ἱεροδικαστής καὶ τὸ πείραμα ἐγένετο. Ἡ ἀγελάς ἐδέχθη μετὰ στοργῆς μητρικῆς τὸ εἰς τοὺς μαστοὺς τῆς ὤρμησαν μοσχάριον ὁ δὲ χωρικός ἀπῆλθεν ἄγων μετ' ἑαυτοῦ τὸ ζῶον. Ὅ,τι δὲν ἠδύνατο νὰ κατορθώσῃ δύο χριστιανοὶ μάρτυρες, κατώρθωσεν ἓν μοσχάριον! Εἰς ταῦτα ὁ συντάκτης τῆς «Ἀβεδάπερ» ἐκφωνεῖ εὐφρῶς:

Λοιπόν, ἀλλοιμόνον εἰς τοὺς μὴ ἔχοντας ὀθωμανοὺς μάρτυρας καὶ ἔχοντας ἀγελάδας ἀνεὺ μοσχάρων!

Ἐν ἀφρικανικῇ τινι ἐκκλησίᾳ συνέβη ἡ ἀκόλουθος δολοφονία. Μαῦρος τις εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν μαθυσμένος, ὁ δὲ ἐπίτροπος τὸν διέταξε νὰ ἐξέλθῃ. «Πήγαινε σὸ διάβολο καὶ σὺ καὶ ἡ ἐκκλησία σου» ἀπήντησεν ὁ μέθυρος. Μὴ δυνάμενος νὰ πιστεύσῃ εἰς τὰ ὡτά

ὁ ἐπίτροπος, ἐπροκάλεσε τὸν μαῦρον νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν βέβηλον ταύτην φράσιν. Ὁ μαῦρος ἐπανελάβε λέξιν πρὸς λέξιν, μόλις δὲ ἡ τελευταία λέξις ἐξήρχετο τῶν χειλέων καὶ σφαῖρα διατρυπήσασα τὴν καρδίαν του. Ὁ ἐπίτροπος ἀπέκρυψε κατόπιν τὸ πιστόλιόν του καὶ ἀπέδρα.

Ἐν τινι τῶν μικρῶν χωρίων τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς ἐπιτροπῆς νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ θανατικὴ ποινὴ μαῦρος τινος δολοφονήσαντος τὴν γυναῖκα του. Τὸ ἱκρίωμα εἶχε στηθῇ, δικαστικὸς δὲ τις ὑπάλληλος εἶχε τελειώσει τὴν ἀνάγνωσιν τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, ὅταν διέκριναν ἱεραπόστολόν τινα σχίζοντα τὸ πλῆθος καὶ προσεγγίζοντα τὸ ἱκρίωμα. Ὁ λειτουργὸς τοῦ Ἱψίστου εἶχε βεβαιωθῇ ὅτι ὁ κατὰδικος δὲν εἶχεν βαπτισθῇ, τῇ συναινέσει δὲ τούτου ἤρχισε νὰ τὸν διδάσκῃ τὰς θεμελιώδεις ἀρχὰς τῆς καθολικῆς θρησκείας.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἐπειδὴ ὄλαι αἱ πηγαι τοῦ χωρίου εἶχον στερεῦσαι, μετέβησαν μακρὰν πρὸς ἀναζήτησιν ὕδατος διὰ τὸ βάπτισμα, τούτου δ' ἐνεκα παρετάθη ἡ ζωὴ τοῦ καταδίκου ἐπὶ ἐξ ἑπὶ τέταρτα τῆς ὥρας. Τέλος ὁ ἱερεὺς ἀφοῦ ἀπέτεινε πρὸς αὐτὸν τὰ συνήθη ἐρωτήματα ἐλάβεν ὕδωρ καὶ ἔχυσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. Μετὰ τινα δευτερόλεπτα ὁ νέος χριστιανὸς μετέστη πρὸς τὴν αἰωνιότητα.

ΛΥΣΙΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ

ΑΙΝΙΓΜΑ ΚΕ'

* Χάρις· χάρις· ῥίε.

Ἐλύσαν δ' αὐτὸ αἱ κυρίαί,

Σταματίνα Π. Παπαδοπούλου, Μαρία Φ. Κοντολούρη καὶ ὁ κύριος Θεοφ. Κ. Μαρκαπουλιώτης.

ΑΙΝΙΓΜΑ ΚΣΤ'

Εἶμαι κόλας καὶ μαγνήτης σήμερον ἐπὶ τῆς γῆς
στοὺς ἀρχαίους ὁμῶς χρόνους πουθενὰ δὲν θὰ
μ' εὕρῃς.]

Ἀστατος ὁ χαρακτήρ μου, καὶ ἐν τούτοις μ'
ἀπαῖς.]

Ἐν καὶ εἶδες ἕως τῶρα τὰς μυρίας μου μορφάς·
Ἐγὼ δέχομαι τὰς ὕβρεις τῶν ἀγροίκων καὶ
πτωχῶν.]

Τί σὰς πταίω; εἰν ἐμάθε· εὖ νὰ ἦς ἐγκρατεὺς
τῶν ἡδονῶν.]